

ZAG
HEROES
Miraculous™

Les Aventures de Ladybug i Gat Noir

La Titellaire

Estrella Polar

Planeta
Junior

ZAG
HEROES
miraculous
Les Aventures de Ladybug et Chat Noir

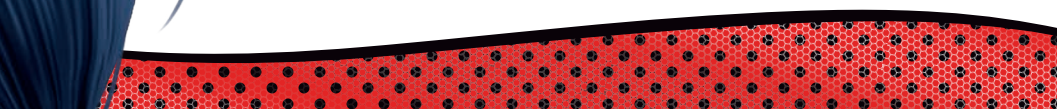
La Titellaire

Capítol 1

La Marinette és una jove estudiant que viu a París. Té un caràcter d'allò més alegre, és molt generosa i sempre veu el costat bo de les coses. Com que també és molt responsable, sovint li demanen que cuidi la filla d'una amiga de la mare. Però la nena, la Manon, és força entremaliada i no para de moure's amunt i avall. Avui, sense anar més lluny, totes dues seuen a la catifa de l'habitació de la Marinette. La noia

l'està entretenant amb uns titelles que ha cossit ella mateixa. La Marinette juga amb els dels superherois Ladybug i Gat Noir, i a la Manon li han tocat els ninots dels supermalvats Lady Wifi, Illustrador i Rogercop.

—Sóc aquí, *milady*! —exclama la Marinette amb una veu greu, fent veure que parla el Gat Noir—. Encantada de veure't, Gat Noir —afegeix en un to més agut, mentre belluga el ninot de la Ladybug—. I és clar que estàs encantada! Sóc el gran gat miolaire! Grr! —diu amb la veu greu.

La Marinette es peta de riure, però la Manon arrufa el nas.

—El Gat Noir no hauria de dir aquestes coses! —es queixa la nena.

—Ah, no? —li pregunta, divertida, la Marinette.

La Manon sacseja el cap, molt seriosa. La Marinette fa parlar un altre cop la Ladybug:

—No és moment per a ximpleries, Gat Noir! Hem de capturar els akumes abans que... —Llavors la Marinette s'atura i li pregunta a la Manon—: De fet, què volen els nostres enemics?

La nena s'ho pensa una estona i després alça els tres supermalvats i els fa parlar tots alhora:

—Volem guanyar!

—Sí, però guanyar què? —pregunta la noia.

—Doncs... no ho sé! Què és el que realment volen? —respon la Manon, una mica desconcertada.

—Tot depèn. La Lady Wifi volia revelar la identitat de la Ladybug, l'Illustrator en canvi volia venjar-se d'una noia que es reia d'ell, i el Rogercop somiava ser un superpoli. Però qui els torna dolents és l'Esfinx. Ell l'únic que vol és posseir els tresors de la Ladybug

i del Gat Noir, és a dir, els seus prodigis —li explica la Marinette.

—I què passaria si l'Esfinx els aconseguís?
—pregunta la Manon.

—Doncs que al final guanyarien els dolents —contesta la Marinette.

Sembla que la Manon ja ha entès les intencions dels malvats i reprèn el joc. Alça un altre cop els titelles i fa veure que parlen tots alhora:

—Volem els prodigis! Així guanyarem la Ladybug i el Gat Noir! Ja ho veureu! —La Manon s'aixeca, emocionada, i afegeix—: Sou uns perdedors! Us en penedireu i us fondreu!

Tot seguit, entre rialles, la nena fa que els seus titelles es tirin a sobre dels de la Ladybug i el Gat Noir. La Marinette els mou amb habilitat per esquivar-los i exclama:

—Mai podreu robar-nos els prodigis!

La Marinette i la Manon fan xocar els ninots per fer veure que estan lluitant. Al final, la noia aconsegueix fer caure els titelles de la nena. La Lady Wifi, l'Illustrator i el RogerCop han quedat estesos de bocaterrosa damunt del llit de la Marinette.

—Ei! —es queixa la nena.

—La Ladybug i el Gat Noir tornen a guanyar! —exclama la Marinette, aixecant els dos ninots enlaire, triomfalment.

—No s'hi val! Sempre guanyeu! —s'enfada la Manon.

La nena abraça els tres ninots dels supermalvats i arrenca a plorar.

La Marinette deixa anar els seus titelles i s'agenolla al costat de la Manon.

—No t'enfadis.
La Ladybug i el Gat Noir sempre acaben vençant, i així eviten que els dolents puguin guanyar —intenta fer-li entendre.

—No s’hi val! Mai no em deixes jugar amb la Ladybug i el Gat Noir —sanglota la nena, desconsolada.

—Va, no ploris. És clar que hi pots jugar! Mira, et deixo la Ladybug —li diu, oferint-li el titella de la superheroïna.

La Manon canvia de cara de cop i agafa el ninot. Just en aquell moment entra la Nadia, la mare de la Manon.

—Hola, filla, que t’has portat bé? —pre-

gunta la dona. La coneix molt bé i sap que pot arribar a ser molt entremaliada.

—Mama, la Marinette no em deixa guanyar mai! I a més a més fa trampes! —diu la nena mentre assenyala la seva cangur amb el dit.

Després, corre a abraçar-se a les cames de la seva mare, entre sanglots.

—Manon, no sempre es pot guanyar —li contesta la Nadia, tranquil·litzant-la, mentre li acarona el cap.

—Sí! Sí que es pot! La Ladybug i el Gat Noir sempre guanyen! —replica la nena.

—Bé, potser tens raó, però ells són superherois —li contesta la seva mare.

—El proper cop guanyaràs —prova de consolar-la la Marinette.

—Bé, nosaltres hem de marxar. Manon, torna el ninot a la Marinette —li diu la seva mare, tot prenent-l'hi de les mans.

—No! Me'l quedo jo! —crida la nena, que torna a agafar el titella.

—No passa res, Nadia —s'hi posa la Marinette—. Li he dit que se'l podia endur.

—Ets molt amable, Marinette, però la Manon ja té moltes joguines —diu la Nadia, que torna a prendre el ninot a la seva filla.

—Nooo! —brama la nena, que agafa el titella pel braç i l'estira per endur-se'l. I tan fort estira que li arrenca el braç.

—Mira què has fet! Dóna-me'l! —li diu la mare molt enfadada—. Em sap molt de greu, Marinette —afegeix mentre l'hi torna.

—Tranquil·la, ja el tornaré a cosir —diu la noia traient importància al que ha succeït, amb un somriure franc als llavis.

—Moltes gràcies! Manon, digues adéu —diu la Nadia agafant la seva filla de la mà.

Però la nena es deixa anar amb una estrebada.

—No! Jo vull quedar-me el ninot! —crida entossudida.

—Ja hi jugaràs el proper cop que vinguis! Sigues bona nena i digues adéu —insisteix la Nadia, que l'agafa a coll.

La Manon plora mentre sa mare se l'endu. Baixen les escales i arriben a la sala d'estar. Allà les espera la mare de la Marinette per acomiadar-se'n, però llavors sona el mòbil de la Nadia, que deixa la nena a terra

per agafar el telèfon. La Nadia és reportera i sempre ha d'estar disponible per si cal cobrir alguna notícia. La Manon, que veu que sa mare està despistada, torna corrents a l'habitació de la Marinette. Puja les escales i es troba la noia cosint el titella que s'havia trencat.

—Manon, què hi fas, aquí? —exclama una mica fastiguejada la Marinette, que per avui ja n'ha quedat prou tipa, de les entremaliadures de la nena.

—És que m'he deixat la motxilla! —respon la petita.

La Manon agafa la motxilla, que era a terra, al mig de l'habitació, i hi guarda la seva vareta màgica, que també havia quedat escampada. Tanca la cremallera de la motxilla i aixeca el cap per mirar el ninot que la Marinette té a les mans.

—Que em deixes la Ladybug? —torna a insistir.

—Ja has sentit què ha dit la teva mare —contesta la jove.

—Però si no ho sabrà! —la intenta convèncer la nena.

—Em sap greu, però és que l'haig de cosir —s'excusa la noia.

—Sispli, sispli! —li prega la Manon, mirant-se-la amb cara de pena.

—No facis aquests ulls, t'ho demano —li respon la Marinette.

La nena, veient que la seva estratègia pot donar fruits, encara mira de fer més pena.

—D'acord, et deixo la Lady Wifi —acaba cedint la Marinette.

—I no em pots deixar la Ladybug? —no para de burxar la Manon.

Però, just llavors, la crida la mare:

—Manon, marxem! Hem d'anar a la cadena de televisió!

—Ja vinc, mama! —contesta la nena.

La Manon es posa la motxilla i se'n va contenta. No ha pogut endur-se el ninot que volia, però si més no ha aconseguit la Lady Wifi. La Marinette sospira alleujada: per fi ha marxat la petita terratrèmol. Com sempre que està sola, el seu kwami, la Tikki, surt del seu amagatall. És una bonica criatura sobrenatural, de color vermell amb taques negres, que pot volar i que ajuda la Marinette a convertir-se en una superheroïna: la increïble Ladybug!

—La Manon et té ben collada, eh? —se'n riu la Tikki.

—Què? No, i ara! —exclama la Marinette.

te—. Bé, és que ja ho saps, Tikki, no puc dir que no a aquells...

—...ullets? —acaba la frase la criatureta—. Ja cal que resis perquè cap dels enemics de la Ladybug et miri mai amb uns ullets així! Estaries ben indefensa!

La Marinette riu, una mica amoïnada. Sap que la Tikki té raó i que hauria d'aprendre a dir «no» més sovint.

